Խիմենայի տաճարի հրաշքը

Գլենդա Մենդես դե Լոպես
(Հիմնված է իրական պատմության վրա)

Խիմենան նյարդայնացած էր: Բայց նա գիտեր, որ Տերը կօգնի իրեն:

Այս պատմությունը տեղի է ունեցել Գվատեմալայում:

Խիմենան բարձրացավ, նստեց մեքենայի մեջ և ամրացրեց ամրագոտին: Նա և իր ծնողները գնում էին տաճար: Սա առաջին անգամն է, որ նա պետք է տաճարային մկրտություններ անի: Պապին պատրաստվում էր մկրտել նրան իրենց մի քանի նախնիների համար: Խիմենան անհամբեր էր:

Բայց հետո Խիմենան մտածեց մի բանի մասին, որը նրան ստիպեց ներքուստ խուճապի մատնվել: «Պապի», - ասաց նա, - իսկ իմ պո՞մպը»:

Խիմենան ուներ 1-ին տիպի շաքարախտ: Առողջ մնալու համար նա միշտ կրում էր ինսուլինի պոմպ կոչվող փոքրիկ սարք, որն օգնում էր նրան վերահսկել շաքարի մակարդակը արյան մեջ: Եթե շատ երկար ժամանակ չէր կրում այն, նա սրտխառնոց էր ունենում:

«Կթողնե՞ն ինձ հագնել այն տաճարի ներսում», - հարցրեց Խիմենան: Նրա սիրտն արագ բաբախում էր: «Իսկ երբ ես ջրի մեջ մտնե՞մ»:

«Լավ կլինի», - ասաց Պապին: «Դու կարող ես կրել քո պոմպը, քանի դեռ չես հայտնվել ջրի մեջ: Այնուհետև Մամա՛ն կարող է օգնել քեզ այն նորից հագնել, հենց որ դուրս գաս»:

Մամա՛ն գլխով արեց. «Եվ եթե դու սրտխառնոց ունենաս մկրտության ժամանակ, պարզապես ասա Պապիին և կարող ենք դադարեցնել»: Մաման սեղմեց նրա ձեռքը: Մենք ամբողջ ժամանակ քեզ հետ կլինենք»:

«Լավ»,- ասաց Խիմենան: Նա դեռ նյարդայնացած էր: Բայց Մամա՛ն և Պապին օգնել էին նրան մի փոքր ավելի լավ զգալ:

Երբ նրանք հասան, Խիմենան բռնեց Մամա՛յի և Պապիի ձեռքերը, երբ նրանք քայլում էին դեպի տաճարի դռները: Երբ Խիմենան ներս մտավ, ջերմության և, մխիթարության զգացումը պարուրեցին նրան: Նա գիտեր, որ Սուրբ Հոգին ասում էր իրեն, որ Երկնային Հայրը կօգնի իրեն, չնայած ինքը նյարդայնացած էր: Ամեն ինչ լավ կլիներ, ինչպես ասում էր Պապին:

Խիմենան սպիտակ հանդերձներ հագավ: Հետո Մամա՛ն օգնեց Խիմենային հանել պոմպը: «Դա ընդամենը մի քանի րոպե կտևի», - ասաց Մամա՛ն: Նա գրկեց Խիմենային:

Խիմենան մտավ ջուրը: Պապին սպասում էր նրան: Նա մեկնեց ձեռքը և օգնեց նրան իջնել աստիճաններով:

Պապին ասաց մկրտության աղոթքը և Խիմենային ընկղմեց ջրի մեջ: Երբ Խիմենան դուրս եկավ ջրից, ժպտաց: Հետո մի քանի մկրտություն արեցին:

«Լա՞վ ես զգում»,- Պապին շշնջաց նրա ականջին.

«Այո», - ասաց Խիմենան:

Պապին նրան մկրտեց ևս մի քանի հոգու համար: «Կարո՞ղ ես ավելին անել», - նա կրկին հարցրեց:

«Այո», - ասաց Խիմենան:

Վերջին մկրտությունից հետո Մամա՛ն օգնեց Խիմենային հագցնել իր պոմպը և ստուգել Խիմենայի արյան շաքարը: Մայրիկը ժպտաց: Նորմա՛լ էր: Կարծես Խիմենան ընդհանրապես չէր հանել իր պոմպը:

Հետո նրանք մտան մի ավելի փոքր սենյակ: Պապին ձեռքերը դրեց Խիմենայի գլխին: Նա հաստատեց նրան որպես Հիսուս Քրիստոսի Վերջին Օրերի Սրբերի Եկեղեցու անդամ այն մարդկանց համար, որոնք մահացել էին, որոնց համար նա մկրտվել էր: Այժմ նրա նախնիները կարող էին իրենց ընտրությամբ միանալ Հիսուս Քրիստոսի Եկեղեցուն:

Հաջորդ շաբաթ երեկոյան տանը Խիմենան և նրա ծնողները խոսեցին իրենց տաճարային ճամփորդության մասին: «Տաճարը Տիրոջ տունն է», - ասաց Պապին: «Երբ մենք գնում ենք տաճար, մենք կարող ենք հրաշքներ ունենալ մեր կյանքում»:

«Ինչպիսի՞ հրաշքներ», - հարցրեց Խիմենայի փոքր եղբայրը՝ Պաբլոն:

«Ես նյարդայնանում էի, երբ հանում էի ինսուլինի պոմպս՝ ջրի մեջ մտնելու համար», - ասաց Խիմենան: «Բայց մինչ ես մկրտություն էի անում, նույնիսկ սիրտս չէր խառնում: Դա հրա՜շք էր»: Խիմենան ժպտաց: «Եվ չնայած ես վախենում էի, Սուրբ Հոգին օգնեց ինձ հանգիստ զգալ: Դա նույնպես հրաշք էր»: ●

ՆԿԱՐՆԵՐԸ՝ ԱԼԻՍԱ ՓԱԹՐՈՒՆԵԼԻ

Ե՞րբ է Սուրբ Հոգին օգնել ձեզ հանգիստ զգալ: